म आत्मनि श्रितः। आत्मा हृदये। हृदयं मयि। अहममृते। अमृतं ब्रह्मणि। पुनर्म आत्मा पुनरायुरागात्। पुनः प्राणः पुनराकूतमागात्। वैश्वानरो रश्मिभिर्वावृधानः। अन्तस्तिष्ठ-त्वमृतस्य गोपाः" ॥ ९ ॥ इति। येयं 'वाक्' अस्माभिर्वक्ष्यमाणा मन्त्ररूपा, सेयं 'मन्द्रा' हर्षहेतुः, 'अभिभूतिः' विरोधिनामभि-भवहेतुः, 'यज्ञानां', 'केतुः' ज्ञानहेतुः, हे वाग्देवि 'असौ' पूर्वोक्तमन्द्रादिगुणवती भूत्वा, 'एहि' समागच्छ। योयं प्राणवायु-र्मुखनासिकावर्ती दर्शनशक्त्यभावात् 'अन्धः', उच्छ्वासक्रिया-यामप्रमत्तत्वात् 'जाग्रविः', हे प्राण 'असावेहि' तादृशो भूत्वा समागच्छ। एवं सर्व्वत्र द्रष्टव्यं। अपानवायुः श्रवणश-क्त्यभावात् 'वधिरः'। उदरमध्ये क्रन्दनस्य ध्वनिविशेषस्य हेतु-त्वात् 'आक्रन्दयितः'। हे 'अपान'वायो तादृशः सन्नागच्छ। यदिदं चक्षुरिन्द्रियं तत् 'अहस्तोः' आदानशक्तिराहित्यादहस्तं, हे चक्षुरिन्द्रिय तादृशं त्वामाह्वयामि, तथाविधः सन् 'एहि'। यदिदं 'मनः', अस्ति तत् 'अपादाशः' गमनशक्त्यभावात् पादरहितं, सर्व्वगोचरत्वाद्व्यापकं, हे मनः तथाविधं भूत्वा समागच्छ। श्रोत्रेन्द्रियं शब्दवेदनसद्भावात् कविरूपं, तांश्च शब्दान् विविच्य प्रकर्षेण विविच्य चेतयत इति 'विप्रचित्तिः', तादृश हे 'श्रोत्र', तथाविधं भूत्वा समागच्छ। योयं सर्व्वेन्द्रिय-स्वामी जीवात्मा सोयं हस्तस्वामित्वात् 'सुहस्तः', सुष्ठुदेहो-वसनात् 'सुवासाः', 'मर्त्येषु' मरणयुक्तेषु देहेषु, 'अमृतः' मरणरहितः सन्, वर्त्तते, तादृशजीवत्वं 'शूरुषे नामासि'